տականէն իմ, և յինէն՝ և յազգէն հայոց ոչ պակեաւ։ Այլ ձեռնաձիգ եղև ինձ խստաբար որպէս զկայէն. Եւ տիքանենգ համբուրիւ մատնեաց զիս իբր գյուղա։ Վասն որոյ այսու ամենիւք հարուածովք. և առաջնով կէս մամբ դրան գործարանին։ Նուազեցաւ լոյս աչաց իմոց յարտասուաց։ Եւ 'ի տառապակրութիւնս այս յորս մերձաւորս ձեռնարկել օգնել ինձ. Նոյնքն եղեն առաւել կործանիչք, լինելով սաստար չարին ապահութեան մաքին լրացմամբ։ Ընդ որս զուգ անմխիթար որամութք ծրարեցի 'ի վարշամակ ոգւոյ իմոյ։ Վասն զի ամենեքեան եղեն ինձ նեղիչք։ Որովք խոպառ հատաւ յոյս կեցութեան իմոյ և ապաւէն ապրելոյ։ Ուստի և իմ այսու ամենայնիւ ընկղմեալ 'ի խորս անբուժելեաց ցաւ

ոց